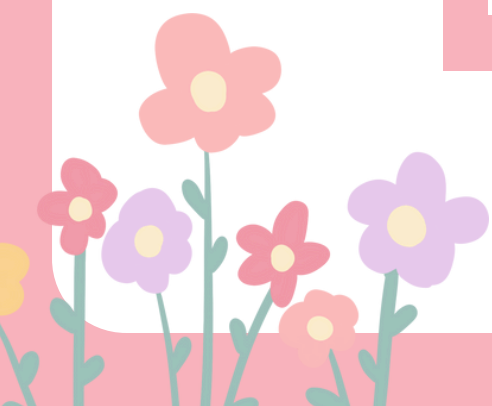

Hiba en de Kracht van de Hijaab

Nationale
Voorleesdagen
2025

disclaimer

© 2025 Stichting Hiba & Habib

Afbeeldingen: Afbeeldingen gebruikt onder licentie van canva.com

Alle rechten voorbehouden. Deze printables zijn gratis beschikbaar via de familieclub van stichting Hiba & Habib en zijn niet bedoeld voor commerciële doeleinden. Het is niet toegestaan dit document of een deel ervan te produceren of verkopen. Ondanks alle aan de samenstelling van deze lesbrief bestede zorg kan noch de stichting noch de auteurs aansprakelijk worden gesteld voor eventuele schade die het gevolg is van enige fouten of onvolkomenheden in deze lesbrief. Moge Allah ons vergeven voor fouten en onze tekortkomingen.

Wij vragen jou om geïnteresseerden te verwijzen naar onze website.

Moge Allah jou hiervoor belonen!

Uitleg gratis download

Dit verhaal is met zorg geschreven voor de Nationale voorleesdagen en staat in het teken van verdraagzaamheid, respect en acceptatie.

Wil je meer educatief materiaal, meld je dan gauw aan op www.hibahabib.com

Beste lezers en luisteraars,

Vandaag neem ik jullie mee in het verhaal van Hiba, een dapper en nieuwsgierig meisje van negen jaar oud, voor wie de hjaab een belangrijk onderdeel van haar leven is. In dit verhaal staat niet alleen de hjaab centraal, maar ook de kracht van identiteit, trots en begrip. Het is een verhaal over groei, veerkracht en het omgaan met uitdagingen, verteld vanuit de visie van een jong meisje dat haar geloof en keuzes met hart en ziel omarmt.

De hjaab speelt in dit verhaal een bijzondere rol. Voor Hiba is het niet zomaar een kledingstuk; het is een symbool van haar geloof, haar trots en haar toewijding aan Allah. Tegelijkertijd laat het verhaal zien hoe kinderen soms vragen hebben of moeite kunnen hebben met het begrijpen van iets dat anders is. Dit maakt van het verhaal een kans om samen te praten over respect, empathie en het omarmen van diversiteit.

Tijdens de Nationale Voorleesdagen, waarin we het belang van lezen en verhalen vertellen benadrukken, is dit verhaal een ideale keuze. Het nodigt kinderen en volwassenen uit om na te denken over thema's als identiteit en verdraagzaamheid, terwijl het ook laat zien hoe literatuur ons kan verbinden. Het verhaal van Hiba moedigt jonge luisteraars aan om trots te zijn op wie ze zijn, en anderen met openheid en respect te benaderen.

Ik hoop dat dit verhaal inspireert en uitnodigt tot mooie gesprekken over wat ons bijzonder maakt en wat ons verbindt. Veel lees- en luisterplezier!

**Met warme groet,
Team Hiba en Habib**

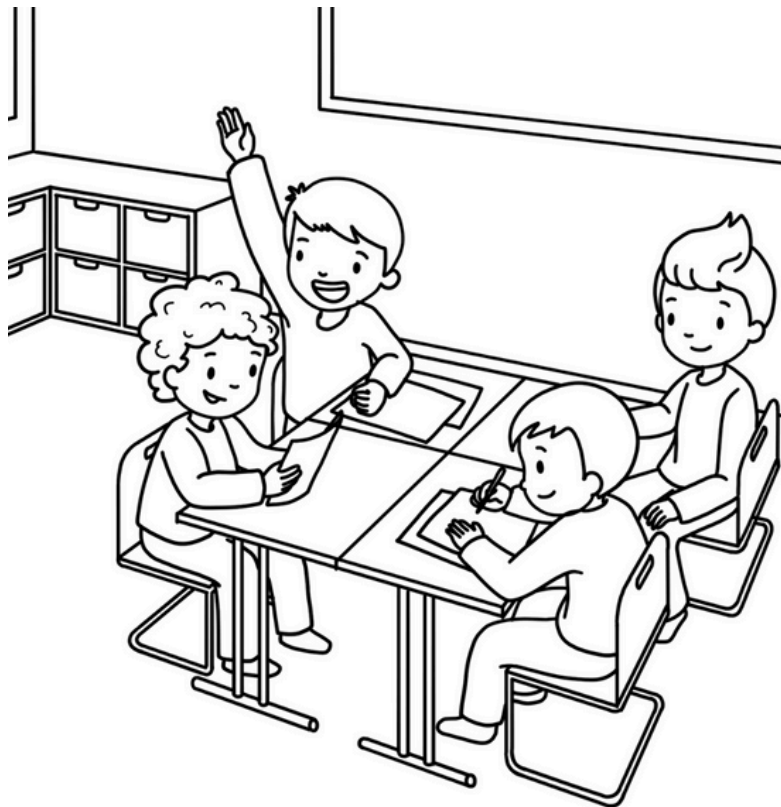

Hiba en de kracht van haar Hijaab

Hiba heeft een bijzondere trots in haar hart. Sinds ze acht is, draagt ze haar hijaab met overtuiging. Ze had er zelf naar gevraagd. Ze wou de hijaab graag dragen, net als haar moeder.

“Het voelt alsof ik een kroon draag,” zegt ze steeds met een brede glimlach. Mama glimlacht dan met trots terug.

Maar op school gaat het soms anders. Daar kijken kinderen haar vaak nieuwsgierig aan, soms vragend, maar soms ook met blikken die Hiba onzeker maken.

De opmerking in de klas

Op een gewone donderdagochtend, terwijl Hiba in de klas zit, draait Emma zich naar haar toe. "Waarom draag je altijd een sjaal?" vraagt ze plots met een scheve blik.

Hiba glimlacht. Ze haalt even diep adem en antwoordt dan beleefd, zoals haar moeder het haar heeft geleerd. "Dit is eigenlijk geen sjaal, het heet een hjaab. Ik draag deze bedekking omdat Allah ﷻ dat van me vraagt en omdat ik het zelf fijn vind."

Emma trekt een wenkbrauw op. "Maar het ziet er toch wat gek uit. Niemand anders draagt dat."

Hiba voelt een steek in haar hart, maar ze blijft stil. Wat kan ze zeggen? Dat het niet raar is, maar net heel bijzonder? Dat het haar iets geeft dat Emma misschien nooit zal begrijpen? Maar voordat Hiba iets kan antwoorden, draait Emma zich alweer om. Hiba kijkt naar haar schrift en probeert zich op haar rekensommen te concentreren. Toch blijft er een ongemakkelijk gevoel in haar borst hangen, alsof er een wolk boven haar hangt.

De gymles

Die middag tijdens de gymles voelt Hiba diezelfde wolk zwaarder worden. Ze houdt van bewegen, van rennen en springen, maar de gymles is ook een moment waarop ze zich bekeken voelt. Haar hjaab is het punt van aandacht.

Terwijl ze zich klaarmaakt om het veld op te gaan, hoort ze een paar jongens praten. "Waarom heeft ze dat ding op?" fluistert een van hen, net hard genoeg zodat Hiba het kan horen. "Misschien is ze wel helemaal kaal!" grapt een ander.

Hiba voelt haar wangen rood worden, maar ze houdt haar hoofd omhoog. Laat ze maar praten, denkt ze bij zichzelf. Ze weten gewoon niet beter.

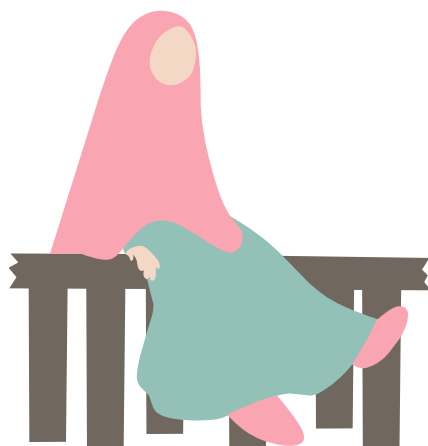
Maar dan stapt een jongen naar haar toe, en spreekt haar rechtuit aan. "Waarom draag je dat eigenlijk? Vind je je haar lelijk of zo?"

De woorden voelen scherp als een mes. De andere kinderen beginnen te lachen. Het geluid echoot door de gymzaal, terwijl het gelach Hiba lijkt te omringen en haar insluit. Hiba slikt hard. Ze wil graag iets zeggen, graag uitleggen dat ze het draagt voor Allah, dat het haar eigen keuze is en haar trots. Maar de woorden blijven hangen in haar keel. Ze voelt zich alleen, alsof ze helemaal alleen in de zaal staat, ondanks de kinderen om haar heen.

De juf kijkt op, maar zegt niets. Misschien heeft ze het niet gehoord, of misschien weet ze niet wat ze moet doen? Hiba weet het ook niet. Ze draait zich om en loopt weg, met haar blik naar de grond.

In de kleedkamer blijft ze even zitten. Haar handen trillen terwijl ze aan de rand van haar hjaab frunnikt. Ze voelt zich klein en kwetsbaar. Waarom begijpen ze mij niet? Waarom zijn ze zo gemeen? Hiba wil sterk zijn, maar de tranen prikken achter haar ogen.

Thuis

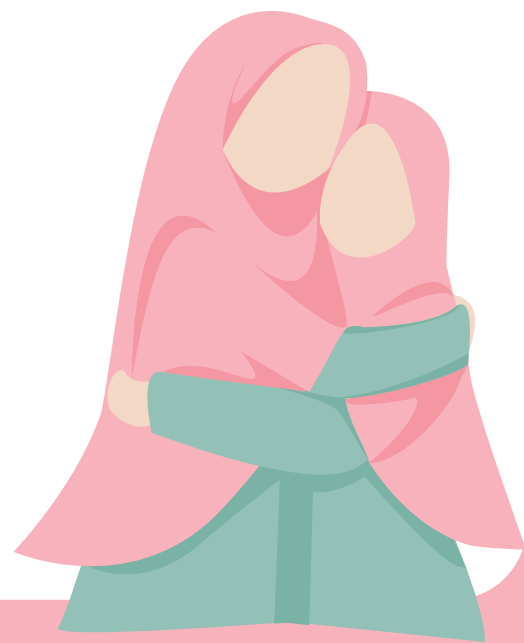
Thuis is altijd een veilige plek. Als Hiba door de voordeur komt, ziet mama meteen dat er iets mis is. "Hiba, wat is er aan de hand?" vraagt ze zacht.

Hiba kan haar tranen niet langer tegenhouden. Ze snikt en vertelt wat er is gebeurd.

Over Emma, over de jongens, over hoe iedereen lachte. Mama luistert aandachtig en trekt haar stevig naar zich toe.

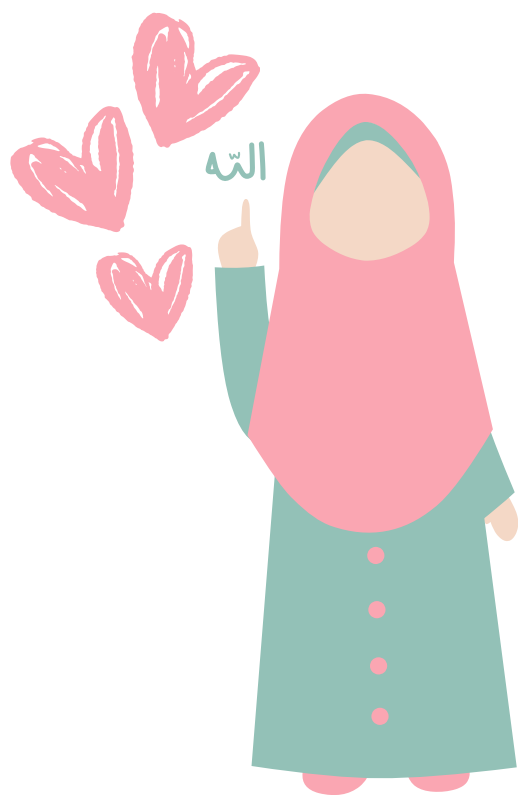
"Mijn lieve Hiba," zegt mama, terwijl ze een traan van haar wang veegt. "Soms begrijpen mensen dingen niet omdat ze het nooit hebben geleerd. Ze zien alleen wat anders is, niet hoe mooi het is."

Hiba snikt nog een keer. "Maar het doet pijn, mama. Waarom zijn ze zo gemeen?"

Mama glimlacht en kijkt haar lief aan. "Weet je nog waarom je je hijaab draagt?"

Hiba knikte. "Voor Allah ﷻ." "Precies. Jij draagt het omdat je trots bent op je geloof, en omdat je gehoorzaam wilt zijn aan Allah. Dat is zoveel krachtiger dan wat anderen zeggen. Allah ﷻ weet wat er in je hart zit. Laat de woorden van mensen je niet klein maken."

De presentatie

Een week later organiseert de school van Hiba een 'Mijn Verhaal'-dag. Elk kind mag iets vertellen over zichzelf. Hiba weet meteen waar ze het over wil hebben.

Als zij aan de beurt komt, stapt ze naar voren. Ze is zenuwachtig en vindt het best spannend, maar mama heeft haar geholpen met voorbereiden. Ze haalt diep adem en begint te praten.

"Dit is mijn hjaab," vertelt ze, terwijl ze de prachtige roze stof gladstrijkt. "Sommige mensen denken dat het een gewone sjaal is, maar voor mij is het veel meer. Het is een deel van wie ik ben. Ik draag het omdat ik moslim ben en omdat Allah mij vraagt om mijn schoonheid te beschermen. Mijn hjaab herinnert me eraan dat ik sterk en trots mag zijn op mijn geloof en op mezelf."

Ze vertelt ook over de momenten dat mensen vragen stelden of haar uitlachten. "Soms begrijpen mensen het niet," zegt ze eerlijk. "Maar dat is oké. Ik weet waarom ik mijn hjaab draag, en dat maakt me blij. Het is mijn kroon."

Als Hiba klaar is, is het even heel stil in de klas. Maar dan begint Emma te klappen, en al snel volgen de anderen. De juf glimlacht tevreden.

"Wat een prachtig verhaal, Hiba. Dank je wel dat je dit met ons hebt gedeeld."

Trots en Sterk

Die middag loopt Hiba naar huis met een glimlach op haar gezicht. Ze weet dat niet iedereen begrijpt wat haar hjaab voor haar betekent, maar dat maakt niet uit. Ze voelt zich sterker dan ooit, wetend dat ze dankbaar is voor wie ze is.

Als ze thuiskomt, vertelt ze alles aan mama. Die glimlacht breed en zegt: "Je hebt iets moois gedaan vandaag, meisje. Ik ben zo trots op je."

Die avond, terwijl Hiba haar hjaab netjes opvouwt, fluistert ze zacht een dua:
"Dank U, Allah, voor mijn hjaab. Help me om altijd sterk, trots en standvastig te blijven."

